

יש שמחה

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה
מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל, לזיכוי הרבים. נא הדפיסו והפיצו בין מכריכם.

הזריזות והשמחה

דבר ידוע הוא לכל, שכל מצוה תכליתה לרומם את האדם ולהגיע לדרגה גבוהה יותר ולקירבת ה', והשפעתה של המצוה על האדם היא כפי שהוא מכין את עצמו לקראתה. ההכנה למצוה אף היא חלק מההתעסקות במצוה, כפי שבא הדבר לידי ביטוי בדינים שונים ובמצוות שונות, שכבר על ההכנה למצוה יש דין של התעסקות במצוה.

אך דבר מיוחד מצינו בהכנה למצוות שבת, שהכנה זו היא בעצמה מצוה, אין זה רק הכנה למצוה, אלא היא עצמה מצווה מן התורה להכין את עצמו לשבת, כפי שנאמר 'והיה ביום השישי והכינו את אשר יביאו'. ומפורש בגמרא (שבת קיז, א) ונפסק כן להלכה (שולחן ערוך אורח חיים רנ, א) שמצוה זו זמנה הוא מיום שישי בבוקר בהשכמה.

הרי לנו, מצווה גמורה מן התורה לעשות הכנה לשבת, וההכנה עצמה מצוה היא. יש אולי עוד דוגמאות לכך שההכנה למצוה נחשבת מצוה, כמו למשל עשיית סוכה. אך כאן זהו המקום היחידי שבו נאמר בתורה בפירוש בלשון הכנה, ונתנה התורה זמן ברור להכנה זו, לא לרגע האחרון, אלא להשכים.

ומהי המצוה? לא דווקא הכנות רוחניות כבירות, שוודאי שזיה דבר נצרך וחיוני עד מאוד לכל אחד

כפי דרגתו, אבל לא זהו המצוה המוטלת עלינו ביום שישי. מה שמוטל עלינו ביום שישי, הוא להכין צרכי סעודה לכבוד שבת, ובכלל זה להכין את הבית כראוי לכבוד שבת. וזה כבר מהבוקר ביום שישי, ובוודאי שלא בדקות האחרונות.

אם כל אחד מאיתנו היה מפנים בלבו פנימה, כי כשהוא קם ביום שישי בבוקר מוקדם, מוטל עליו חיוב להכין את הבית לקראת שבת, להכין מיד את צרכי סעודת השבת כראוי לכבודה, היו ההכנות הפיזיות הללו תופסות מקום מכובד יותר בסדר יומנו, לא היינו דוחים דברים כאלה לדקות האחרונות, במיוחד שהדבר מפורש שהחיוב הוא מיד בהשכמה. וודאי שהיינו עושים את הדברים הללו במעט יותר חשק, במעט יותר שמחה פנימית, כי ההכנה הזו, היא לא רק הכנה, היא עצמה מצוה.

הבן איש חי כותב בספרו בפרשת לך לך, כי בציווי התורה 'והיה ביום השישי והכינו את אשר יביאו', מלבד מה שמבואר בפסוק זה המצוה להכין את צרכי השבת בהשכמת יום השישי ולא לדחותם למועד מאוחר יותר, נרמז בזה גם הצורך לעשות את הפעולות הללו בשמחה, שהרי אמרו חז"ל שאין 'והיה' אלא לשון שמחה.

וביאר הבן איש חי את הדברים, כי שני הדברים הללו, הזריזות

בהכנות לשבת השכם בבוקר של יום השישי יחד עם השמחה בשעת פעולות אלו, הם דבר אחד, כי המקור והשורש של הזריזות הוא בכך שהדבר נעשה בשמחה, כי כך מחייב הטבע של האנושות, שכל דבר שהאדם שמח בו, עושה הוא אותו בזריזות, ואם אינו שמח בו, ועל אחת כמה וכמה אם הדבר הוא לו לעול ולמעמסה, הוא נעשה בעצלות מחמת ההכרח, ונמצא שמידת השמחה היא מביאה את הזריזות. לכן רמזה התורה את הזריזות בהכנות לשבת בתיבת 'והיה' שמשמעותה לשון שמחה וגם לשון מיד, לפי שעל ידי השמחה יוכל לעשות זאת בזריזות ובקלילות.

איך הופכים את הפעולות המעשיות והטירחה בהכנות לשבת לדבר משמח? זאת על ידי השרשה והפנמה כי אנו עושים בכך דבר גדול ונעלה, דבר שמועיל לעצמינו, לרוגע הנפשי שלנו, למנוחת אהבה, למנוחת אמת, למנוחת שלום ושלוה, למנוחה שלמה שהקדוש ברוך הוא רוצה בה. כשהדברים נעשים במטרה זו, כדי להגיע לשבת קודש ברוגע ובמנוחת הדעת, מתוך הכבוד הראוי ליום קדוש זה, אכן כל ההכנות נעשות בקלילות ובזריזות ומתוך שמחה.

וזכנו לקבל שבתות מתוך רוב שמחה.

הנהגות נפלאות

במסגרת התגובות הזורמות למערכת על עלון זה והמסרים המועברים בו, התוודענו לסיפורים מופלאים של משפחות מכובדות הנהוגות מנהגים נאים משל עצמם בהידור כבוד השבת והקדמת קבלתה.

סיפורה של משפחה אחת תפס אותנו במיוחד, כבר במושך כמה שנים, הנהיג אבי המשפחה שליט"א, שכל ההכנות לשבת יסתיימו מחצית השעה לפני זמן הדלקת הנרות, ובשעה זו מתיישבים כל בני המשפחה מסביב לשולחן, שכבר ערוך ומוכן לקראת סעודת השבת, ואבי המשפחה מקריא מדרש לפרשת השבוע, ואחריו כל אחד מהמסובים אומר 'זוארט' לכבוד הפרשה ולכבוד השבת. כמה נפלא.

סיפור אחר אליו התוודענו במערכת, על סבתא של צאצאים רבים בליעה"ר המתגוררים באזור אחד, והנהיגה שכל בני הדודים מתאספים מידי ערב שבת בבית אחד מילדיה, כלומר אחד הדודים, לבושים בגדי שבת, גם שם כמחצית השעה לפני זמן הדלקת הנרות, וקוראים בצוותא שיר השירים בניעמה. כמה קדושה יש בכך.

אין כאן הנהגה מחייבת, בשום שולחן ערוך לא מצאנו להדר כך, אבל כמה רושם יש לשבת הנכנסת באוירה מרוממת שכזו.

לשון חכמים

וגם הנשים נוהגות קודם הדלקת הנרות לרחוץ את עצמן וללבוש בגדי שבת, ואשרי להם, אמנם בימים הקצרים שמתאחרים לישב בחנות ואחר כך רוחצות ולובשות, ובין כך יבואו חס ושלום לספק חילול שבת, לכן טוב להזהיר להם שיקדימו לבוא לרחוץ וללבוש, וכשמתאחרת מצוה יותר שתדליק כך במלבושי חול מלבוא חס ושלום לספק חילול שבת, ואם הבעל רואה שמתאחרת מצוה גדולה שהוא ידליק הנרות ולא ישגיח בקטטת אשתו, ומצוה גדולה יותר לישב בחשך מלחלל שבת חס ושלום

(משנה ברורה רסב, י"א)

פניני הלכה

שאלה: האם צריכים לכבס מידי שבוע את בגדי השבת? ומתי הוא הזמן הראוי לכבס אותם?

תשובה: עזרא הסופר תיקן שיהיו מכבסים את הבגדים ביום חמישי. ביסודה של התקנה נחלקו האחרונים אם התקנה היא חיובית שיכבסו את הבגדים מידי יום חמישי כדי שיהיו בגדים נקיים לכבוד שבת, או שהתקנה היתה רק שלא ישאירו את מלאכות הכיבוס ליום שישי, כדי שיום שישי יהיה פנוי לעסוק בהכנות לצרכי שבת האחרים, וכשמכבסים יעשו זאת ביום חמישי, אך לא היתה תקנה על עצם הכיבוס. ולהלכה יש לקיים את תקנת עזרא באופן חיובי ולכבס את הבגדים לכבוד שבת. וכתבו הפוסקים שאין צריך דווקא ביום חמישי, אלא העיקר שיקדים את הכיבוס לפני יום שישי.

ולכל הדעות, צריך שבגדיו יהיו נקיים לכבוד שבת, ובגד שרגילים לכבסו תדיר, צריכים לכבס אותו לפני יום שישי לכבוד שבת. אך בגדים שאין רגילים בכיבוסם כל הזמן, וודאי שאין צריכים לכבס אותם כל שבוע לכבוד שבת, והעיקר שיהיו נקיים ומיוחדים לשבת.

אף בזמנינו שהכיבוס הוא במכונות, צריכים להקדים את הכיבוס ליום חמישי ולא להשאירו ליום שישי. ואם מחמת אונס כלשהו אין לו בגד נקי לכבוד שבת, יכול לכבס את הבגד אף ביום שישי, כדי לקיים את הדין לכבד את השבת בכסות נקיה.

מקורות: גמרא שבת פב, א ורא"ש שם; מגן אברהם רמב, ה ואליה רבה ומשנה ברורה שם, ה; חוט שני פרק ג' אות א'. ובשמירת שבת כהלכתה מב, יג הסתפק אם בזמנינו יש תקנה זו.

פרשת השבת

וַיִּבְרָא יְצָחָק הָאֱהָלָה שָׁרָה אִמּוֹ וַיִּקַּח אֶת רַבְקָה וְתָהִי לוֹ לְאִשָּׁה וַיֵּאֱהָבֶהּ וַיִּזְחַק אַחֲרֵי אִמּוֹ:

(כד, סז)

ויביאה האהלה ונעשית דוגמת שרה אמו, כלומר והרי היא שרה אמו, שכל זמן ששרה קיימת היה נר דלוק מערב שבת לערב שבת, וברכה מצויה בעיסה, וענן קשור על האהל, ומשמתה פסקו, וכשבאת רבקה חזרו.

(רש"י על פי מדרש רבה)

נר השבת מכניס אור בבית, על הכתוב 'ויברך אלקים את יום השביעי' אמרו חכמים (בראשית רבה י"א, ב) במה בירכו? במאור פנים, שאינו דומה מאור פניו של אדם בשבת למאור פניו בימות החול, והדלקת הנרות בשעת כניסת השבת משפיעה אור של קדושה ואוירה של השראת השכינה בבית, מאור פנים. ונקודה נוספת יש בנרות הללו, שהאור נמשך מערב שבת לערב שבת, וזו תועלתו של נר השבת, להאיר אך בכל ששת ימי החול שלאחרי השבת עד השבת הבאה. הבית שמדליקים בו נר של שבת ממושיך לקבל השפעה מאור זה כל השבוע.

השיא של אור זה היה אצל שרה אמו, ונמשך גם אצל רבקה אמו, שם הגיע אור זה לדרגתו העליונה ביותר, שהנר היה דולק ממש מערב שבת לערב שבת, כמו נר המערבי בבית המקדש שלא כבה מכה השראת השכינה, והשיא הזה השריש לדורות הבאים את הכח שעל כל פנים רושמו של הנר של ערב שבת יישמר תמיד עד לערב שבת הבאה.

(על פי 'לתורה ולמועדים' לרש"י ז"ל)

אמרת השבת

כל האומר ויכולו בערב שבת נעשה שותף להקדוש ברוך הוא במעשה בראשית (שבת קיט, ב). ביאר התפארת שלמה (פרשת כי תצא), שכשברא הקדוש ברוך הוא את העולם שלטה מידת הדין בעולם, עד שבא שבת שכולו אהבה ורחמים בכל העולמות, ובזה שיתף את מדת הרחמים בעולם, וזהו כוונת הפסוק 'ויכל אלקים ביום השביעי', שביום השביעי הסתיימה מדת הדין ששלטה בעולם. והאומר ויכולו מביא את קדושת השבת בעולם, ועל ידי כך העולם משותף ברחמים, ולכן נחשב הוא שותף במעשה בראשית, לפי ששיתף את מדת הרחמים בעולם. (וכיוצא בדבר כתב העין יעקב על הגמרא שם).

ובספר לנפש חיה (פרשת בראשית ופרשת כי תשא) דקדק בדברי הגמרא שאמרו כן על האומר ויכולו בערב שבת, כלומר באותו זמן שהוסיפו על שבת מחול על הקודש, ועל ידי זה התקדמה קדושת השבת שהופיע בעולמות, ונעשה שבת בכל העולמות להשרות בהם קדושת השבת, ונמצא שהיא הסיבה לקדושת השבת באותו זמן, ונחשב לו כשותף של הקדוש ברוך הוא במעשה בראשית.

מעשה לשבת

רגלי חסידיו ישמור

מתיישבים על הארץ ופורסים את המחצלאות, ועל תיבות מניחים את המזונות שהיה עמהם, וסועדים ומזמרים בקול רם, ללא פחד ומורא.

וכך חולפים להם השעות, ולאחר הסעודה, בני החבורה הולכים לנום את שנתם. גם עינוי של הערבי כמעט ונעצמות, אך ממשיך הוא לאחוז אותם, ברצותו לראות כיצד יעבור הלילה באמצע המדבר. רואה הוא כיצד הרב ההדור, יושב במרכז האוהל, קרוב לנרות המפיצים את אורם לכל עבר, כשספר כלשהו בידיו, והוגה הוא מתוך הספר, כשרק אדם אחד נוסף יושב לצידו.

ואכן, בעיצומה של ליל שבת קודש, באמצע הלילה רואה הערבי ממקום מחבואו, כי שודדים מגיעים למקום האוהל בו שהה רבינו עם פמלייתו, וסברו להתנפל על יושבי האוהל ולבוזום. אך משהתקרבו לאוהל וראו את דמותו ההדורה של רבי יוסף חיים היושב והוגה לאור הנר מתוך ספר קדוש כשלצידו 'השומר' שלא יטה, ופניו מאירים כפני מלאך, נפל פחד אלוקים על פניהם, וישבו על עקבותיהם בבהלה.

מיד בראותו את הפלא כמו עינוי, יצא הערבי ממקום מחבואו, ונכנס לתוך האוהל, וכרע ברכ למרגלותיו של הצדיק, וביקש ממנו סליחה ומחילה על שהעז להפר את הבטחתו, אחרי שנוכח לדעת כי איש אלוקים קדוש הוא והמלאכים שומרים אותו שלא יאונה לו כל רע.

אותו ערבי, מורה הדרך, המכונה בשפתם 'גלאט', הלך מהם ונחבא באחד מנזקי הסלעים הרחוק מן האוהל, וכך חשב שאם אכן יבואו שודדים לאור הנרות כדי לשדוד ולבוז את בני החבורה, הוא יינצל מהם במחבואו זה.

כך הציץ הערבי ממקום מחבואו, והשתאה למראה עינוי, איך שחבורת היהודים בראשות רבם ומאורם, מתפללים במנוחה ובנעימה. ולאחר התפילה,

בשנת תרכ"ט, נשאו לבו של הגאון הקדוש רבי יוסף חיים מבגדד, ריש גלותא דבבל שמשם בקע אורו לכל העולם כולו, לחונן את עפרה של ציון, ולעלות לביקור בארץ חמדה. ואכן באותה שנה יצא הוא לדרכו ביום ג' כ"ה ניסן, בשיירה מכובדת כשהוא מלווה בטובי ועשירי בגדד, שגם הם התלוו לרבן של ישראל בעלותו ירושלימה.

רבי יוסף חיים היה יושב בכל הדרך וגורם את משנתו בעל פה, אינו עוצם עין, ושפתיו מרחשות בלא הפוגה. מידי לילה באישון ליל, היה עורך את תיקון חצות ולמד את האידיא קדישא מספר הזוהר עד אור הבוקר, כך נמשכו להם ימי המסע כשהם רכובים על גמלים במרחבי המדבריות, וערבי שכיר משמש להם למורה דרך. והימים תחילת האביב, ובתוכם ימי שרב מדברי קשה.

עובר לנסיעה, התנה רבי יוסף חיים עם מורה הדרך, שביום השבת שובתים במקום בו הם נמצאים, ואין ממשיכים בנסיעה. והנה, בפרוס השבת, חזר בו הערבי מהבטחתו והתחייבותו, וניסה להפחיד את הנוסעים כי סכנה גמורה היא להתעכב במקום זה באמצע המדבר, מוחשש שודדי הדרכים השורצים בסביבה זו. אך רבי יוסף חיים לא שעה לאיזמיו, ועם הנטו צללי ערב, ירד מעל הגמל, ונטה אוהל, לו ולאחוזת מרעהו שהתלוו לנסיעתו, הדליק נרות שבת, והחל בתפילת המנוחה ולאחריה קבלת שבת בערגה ונעימה.

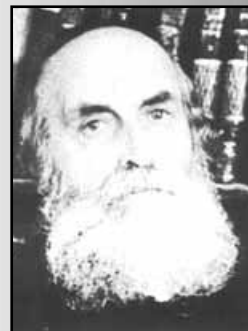
דבריהם הם זכרונם

רבי עקיבא סופר גאב"ד פרשבורג - 50 שנה להסתלקותו ב' כסלו תש"ך

שלשלת הזהב של רבני העיר הגדולה פרשבורג, נטוטה מימיו של מרן החתם סופר זצ"ל לבניו אחריו, שהאדירו את כבוד התורה במדינה כולה, כבהנם ברבנות העיר הגדולה ובראשות הישיבה הגדולה ביותר בכל האיזור, ממנה יצאו לתפארת אלפי תלמידים שניהנו כרבני ערים וראשי ישיבות. רבה האחרון של העיר פרשבורג, היה רבי עקיבא סופר זצ"ל בעל ה'דעת סופר', דור רביעי לחתם סופר, שנהג את נשיאותו בעיר פרשבורג במשך ל"ג שנה, והעמיד אלפי תלמידים נאמנים לה' ולתורתו בדרך הזהב שקיבל מאבותיו.

בספרו על התורה בפרשת בשלח, מביא הדעת סופר בשם זקינו החתם סופר, כי ההכנה לשבת מביאה ברכה והשפעה טובה, והוסיף החתם סופר שכשם שההכנה לשבת מביאה ברכה והשפעה טובה, כך גם הלימוד בהלכות שבת מביא ברכות והשפעות טובות. והוסיף החתם סופר, שמצינו בחז"ל שהקדוש ברוך הוא עוסק כל יום בתורה, ובזמן לקיטת המן ביום שישי בבוקר עסק בענייני שבת, וזה הביא את הברכה במן.

הוסיף על כך הדעת סופר, שלכן התחיל התנא את מסכת שבת בדיני הוצאה, לפי שדיני השבת שלמד הקדוש ברוך הוא ביום שישי של לקיטת המן שהיה זה הפעם הראשונה שנאמרו דיני שבת, היו דיני הוצאה, ולכן בזה פתח התנא. והוסיף על כך עוד רמז נפלא, שלכן מתחילה המשנה בלשון 'יציאאות השבת, לרמז את שם ה' בתחילת המשנה, לומר שאת זה למד הקדוש ברוך הוא בתחילת הלכות שבת. ונמצינו למדין, כמה גדולה היא ההכנה לשבת, וההתעסקות בלימוד הלכות שבת קודם ביאת השבת.

רבי עקיבא סופר זצ"ל

יְלָדֵי הַשַּׁבָּת

יְלָדִים יְקָרִים:

בְּיָמֵינוּ לֹא מְצוּיִים מְקוֹמוֹת בְּהֵם יֵשׁ מְלָכִים וְרוֹזְנִים כְּפִי שְׁהִיָּה פְּעַם, אֶךְ וְדַאי שְׂיִצָּא לָכֶם לְשִׁמוּעַ עַל הַמְּלָכָה הַבְּרִיטִית שֶׁם עֲדִין נוֹהֶגֶת מְלָכוּת שֶׁל כְּבוֹד, אֶף שְׂאִין לְמְלָכוּת זוֹ סְמְכוּיּוֹת שְׁהִיוּ בְּעֶבֶר לְמְלָכִים.

בְּעֶשְׂרוֹת הַשָּׁנִים הָאַחֲרוֹנוֹת מוֹלְכַת מְלָכָה בְּבְרִיטַנְיָה, וְכִשְׁהִיא מְתַעֲתֶדֶת לְהַגִּיעַ לְאַיְזָה מְקוֹם מְכַבֵּד בְּמִדְיָנָה, מְצַחֲצָחִים אֶת הַמְּקוֹם זֶמֶן רַב קִדְּם לָכֵן, וּמְקַשְׂטִים אוֹתוֹ בְּרַב פְּאָר וְהֶדֶר, וְשַׁעוֹת אֲרָכוֹת לְפָנָי שְׁהִיא מְגִיעָה, כְּבָר הַכֹּל עָרוֹף וּמוֹכֵן לְקִרְאָת בּוֹאָה, נְקִי וּמְסֻדָּר וּמְקַשֵּׁט.

וְכֹל זֶה הוּא רַק דְּגָמָא עֲבוּרָנוּ, כִּיִּצַד עֲלֵינוּ לְהִיּוֹת מוֹכְנִים לְפָנָי בִּיאָתָהּ שֶׁל שַׁבָּת הַמְּלָכָה, כְּשֶׁזֶמֶן רַב קִדְּם לְבוֹאָה, הַכֹּל צָרִיף לְהִיּוֹת מוֹכֵן וְעָרוֹף לְכָה, בְּרַב פְּאָר וְהֶדֶר. גַּם אֲנַחְנוּ נַעֲזֹר לְכָה, כְּשֶׁנְּסַדֵּר אֶת מַה שְׂאֲנַחְנוּ יְכוּלִים, לְקִרְאָת בּוֹאָה שֶׁל שַׁבָּת הַמְּלָכָה.

שַׁבָּת שְׁלוֹם.

המדור מנוקד לזיכוי הרבים לריבוי כבוד יקר
תפארת השבת ע"י איש לבב הרב ר' אליהו לוי שיחי,
יזכה לכל הברכות המובטחות למנחילי כבוד השבת

משל ונמשל

סוחר מכובד נתפס כשהוא סוחר בסחורתו שלא על פי חוקי המדינה ואינו משלם כראוי את המסים לקופת המדינה כפי הנדרש. הובא הסוחר לפני בית המשפט, שם חרצו את דינו לשלם סכום עתק לקופת האוצר, כפי השערת הסחורה עמה סחר כך במשך שנים רבות ללא תשלומי מס כראוי, בתוספת רבית והצמדה בפריסה חודשית ובתוספת קנסות הגונים. סכום הקנס הגיע להון עתק, כך שהיה מוטל על הסוחר לשלם כל ימיו מידי חודש בחודשו סכום עצום לקופת המדינה.

חשש הסוחר שלא יוכל לעמוד בתשלומים אלו כל חייו, מה עשה? הלך ופדה את כל חסכוניותיו, והשלים לכך סכום נוסף מהלוואות, השליש את הסכום בידי עורך דין, עליו הטיל להפריש מידי חודש סכום מתוך כסף זה לצורך תשלום הקנס.

ראו מנהלי האוצר את מסירותו לתשלום הקנס יותר ממה שהוטל עליו, הבינו כי הסוחר למד את הלקח ומעתה לא יישתמש עוד מלשלם את המסים כפי המוטל עליו, עמדו ופטרו אותו מהקנסות שהטילו עליו.

הנמשל: אדם המוסיף מהחול על השבת, ומקדים לקבל את השבת, מראה הוא בזה כי ברצונו לקבל עליו עול מלכות שמים יותר ממה שמוטל עליו, וכשרואים כך מהשמים פוטרים אותו מכל צרה ויגון ומוסיפים לו שנות חיים.

(על פי הגר"י זילברשטיין)

לחידודי

היכי תימצי שקיבלו הציבור או היחיד שבת, ואף התפללו תפילת מעריב של שבת, ואף על פי כן יהיו מותרים בעשיית מלאכה לאחר מכן?
תשובה לחידודי פרשת וירא

השאלה: היכי תימצי, שאדם נאסר לעשות מלאכות בערב שבת, אף שעדיין לא קיבל עליו שבת, ועדיין אין זה זמן תוספת שבת?
התשובות שהתקבלו כולם היו בסגנון אחד [מועתק נוסח אחד הברור יותר מן כולם]:
אם רוב הקהל בעיר הזאת התפללו תפלת שבת אז מיעוט העיר שעדיין לא התפללו אפילו שלא קיבלו שבת אסורים בעשיית מלאכה.
הערת המערכת: אכן, מקורו בשו"ע רסג, יב, אך יש לציין שכתב המשנה ברורה (פ"ק נא) שאם יש כמה בתי כנסיות בעיר, אפילו אם הרוב קיבלו שבת, אין אחת נמשכת אחר האחרות. וראה בשו"ע הרב שם סעיף ט' באופן שביהכ"נ שלו קיבלו ואחרים לא קיבלו.

לדין זה יש להוסיף עוד, שכתבו הפוסקים, שכשם שהמיעוט נגרים אחרי הרוב, כך אם הבעל כבר קיבל שבת, אסורים כל בני ביתו בעשיית מלאכה, שהם נגרים אחריו. ראה אגרות משה אורח חיים סימן לח ושבת הלוי ז, לה.

את התשובות ניתן לשלוח לפקס: 02-6513418
או לדוא"ל המערכת: ysmechu@gmail.com
בין הפותרים נכונה יוגרלו פרסים

יכולה היא שתרחם

זכות הפצת הגליון
תעמוד לרפואתו השלימה והמהירה של
הילד משה יעקב בן יונה
בתוך שאר חולי ישראל

קח גם אתה חלק בהפצת גליון זה

והדפס כמה עותקים

להפצתם בבתי הכנסת באיזור מגורריך!

מסייעים להפיץ את אור השבת ורואים ישועות

גדולה זכות השבת להגן בעד התומכים והמסייעים
ברפואות, ישועות, פרנסה, וכל מילי דמיטב.

לתרומות והקדשות, לזכות ולע"ג,

וכן לפרסום בעלון:

052-7636030

קוראי עונג

ב"ה

שלום רב

לתשומת לב!!

רצוי לשלוח את העלון ביום ה', כיון שיש שאינם מקבלים אותו ביום ו'.

כמו"כ רצוי להוסיף זמני כניסת השבת של כל עיר ועיר, ואפילו שאין הבדל בזמנים, זה נותן תחושה טובה למקבל העלון שכותבים את זמן כניסת השבת של העיר שלו...

שתהיה לכם הרבה ברכה והצלחה בכל מעשי ידיכם.
יעקב סקולסקי

ישר כח על העלונים ששלחתם.
מיוחדים ועוצמתיים במיוחדותם ואיכותם.

חיילכם לאורייתא
נחום קסטנר

זמני כניסת ויציאת השבת

שבת היי שרה

חיפה	בני ברק	ירושלים	
4.09	4.20	4.05	הדלקת הנרות:
5.18	5.20	5.19	מוצאי שבת:
5.54	5.54	5.58	ר"ת:

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל. לזכוי הרבים נא הדפיסו והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,
ולהערות הצעות ותרומות:
ysmechu@gmail.com

ר' יענקל, האם במחזורים
הקודמים של הדף היומי הבנת מה זה:
"ציפרא דקאים עד קרצוליה
במיא ורישיה ברקיע"
המוזכר באגדות רבה בר בר חנה
בפרק המוכר את הספינה (בבא בתרא עג-עד)?

במחזור הזה תזכה להבין זאת
על ידי הספר "אגדתא דבי רב"